
SANKT OLAV

St. Olav utkommer en gang ukentlig. — Abonnement både for inn- og utland tegnes på alle postkontorer eller direkte, skriftlig, i Ekspedisjonen, Akersvelen 5. Abonnementspris kr. 2,50 pr. kvartal forskuddsvis betalt, — for utlandet tillegg av vedkommende lands avisporto. Oppsigelser må være Ekspedisjonen i hende senest 14 dager før hvert kvartalskilte. — Annonser må være innsendt innen mandag aften. — Manuskript innen fredag aften.

INNHOLD: Ei liti helsing til Erkebiskop Fallize. — Mai-dronningen. — Katolsk liv i Amerika. — Fra Vikariatet. — Den hellige Jeanne d'Arc. — Misjonenes Pave. — Mannens hender. — Varia.

ST. OLAVS REDAKSJON, AKERSVEIEN 5 - OSLO - TELEFON 23743

RETT + OG + SANNHET

Ei liti helsing til Erkebiskop Fallize.)*

*Høgvyrde hovding! Eit takkeord
eg sender frå landet vårt høgt i nord,
ei takk for offer og gudvigt yrke
til signing og sæla og heilag styrke.
De stridde og sleit utan tanke på løn.
Ei nattevakt var det med tårar og bøn.*

*De kulden fekk kjenna,
det veit eg visst.
Men trudde De gjorde at Kvite Krist
Skal vinna, og Livssoli renna
med heile sitt ljøs yver alt vårt land
frå fjell og til strand,
so lampen den evige allstad kann brenna.
De bygde på berget, på tryggaste grunn,
og auste og vatna or Livsens Brunn.*

*Takk og æra
frå Noreg me fram må bera.
Eg gjer meg til tolk
for mitt vaknande folk
og minner og spår
um ein folkevår, —
når Kristi Kyrkja, vår folkemor,
seg fast i landet på nyom gror.
Ein dag står so lyden og høyrer omen
av klokka vår «Glad»
frå heilage stad, —
med messa i Nidoros-domen.*

*Han kjem nok, den våren, ein gong.
Og då skal ein fagrare song
kring minnet um biskop Fallize strøyma,
eit minne som Noreg i hjarta vil gøyma.
Lev vel, lev vel!
Ver heil og sæl!*

*) Framsend til 60-års-høgtidi.

LARS ESKELAND.

Mai-dronningen.

«Fra nu av skal alle slekter prise mig salig.»

Så lød det en gang fra en ung jødekvinnes munn etter at hun av sin frende var blitt hilst velkommen i det lille hus i Judeas bergegn.

Kunde der være nogen mening i disse ord? En almindelig arbeidskvinne, en kvinne fra folket, neppe kjent i sin egen landsby, dessuten av en beskjeden og stille natur som ikke synes å bekymre sig stort hverken over ros eller forakt, sier om sig selv:

«Fra nu av skal alle slekter prise mig salig.»

Hysteri, galskap, spådom? Det var det siste, og tiden har vist at Marias profeti om sig selv er gått i fullkommen oppfyllelse.

Hvad var grunnen til denne kvinnes saligprisning av alle slekter? Det var hennes guddommelige moderskap, hun skulde være Jesu, Guds Sønnns mor.

Hvem eller hvad tok Gud som middel til denne spådoms virkeliggjørelse? Sin Sønnns egen Kirke, den katolske Kirke. Det var denne Kirke som fra begynnelsen av sørget for at Sønnen ikke skulde skilles fra moren, moren ikke fra Sønnen. Sammen med sin Sønn hadde hun lidt ved Korsets fot, sammen med Ham, skjønt på en annen måte, skulde hun ophøies, forherliges.

Som i alt har den katolske Kirke også her vist sig mere bibelsk enn alle såkalte Bibelsamfund tilsammen. Det ser tvertimot ut til at man i de kristne samfund utenfor den katolske Kirke gjør så lite som bare mulig til Marias ophøielse. Vi vet hvordan Kirken har viet en hel måned til Guds Moders særlige saligprisning — det er den måned som nettop har begynt — maimåneden.

Mai: dette navn inneholder for oss katolikker noget særskilt — det er som hele vår sjel gripes av en intens glede ved å høre denne skjønne klang: «mai».

Barn ærer sin mor — vi er Marias barn, idet vi er Kristi brødre. Derfor vier vi henne en hel måned — den vakreste måned i hele året.

I Maria har Gud nedlagt alt hvad der er mest op-høiet; det mest yndefulle, det edleste og det som er best skikket for å skjenke våre hjerter en dyp fromhet, en ophøiet tillit, en inderlig andakt.

Hvem kan nevne alle de gleder som Maria-dyrkelsen har vakt overalt?

I byene og på landet, helt op til fjellbygdene og

skjult i dalene — på ethvert sted i den katolske verden reises templer og altre til hennes ære — overalt roper man til henne med troens, håpets og kjærlighetens røst — ikke for å tilbe henne, men for å be *til* henne, for å tilbe Gud i henne.

Jo mere vi elsker Jesus Kristus, desto mere skal vi også elske Maria! Hvor Marias ære blir krenket, blir Jesus heller ikke æret. Hvor man pletter Marias jomfruelighet, plettes også Jesu billede. «Maria» er ekkøet av Jesuavnet. Gjennom Maria har Gud gitt oss forløsningen, idet hun var forløsningens kanal, og for å takke henne for at hun påtok sig dette guddommelige embede, vier vi vår himmeldronning årets vakreste måned.

Hvorfor har vi nu valgt nettop maimåneden? Fordi mai med sitt lys og sin glans er et billede på Marias jomfruelige *skjønnhet*, og også et billede på vårt kristelige *livs fornyelse*.

Mai med sitt strålende sollys er et billede på Marias jomfruelige *skjønnhet*. Nettop fordi Maria i nådens orden har nådd fullkommenhetens høieste topp og har gjort sig til likesom et uttrykksfullt og veltalende symbol på uskyld og kjærlighet, ser den Hl. Skrift i sitt inspirerte sprog og den Hl. Kirke i sin liturgi, i alle *skjønnheter* som synes å være en stemme av renhet og kjærlighet, et billede på Maria. Derfor ser man også Maria i liljen, symbolet på renhet, fruktbarhet, kyskhet — liljen som er hvit, uberørt og fornem i sin jomfruelighet. Man så og ser henne i Jerikos rose — rosen: blomstenes dronning — i palmen av Cades, i Libanons ceder, i markens oliven, i lønnetreet som bader sine røtter i strømmens krystall — i det klare vann, i haven full av vårens planter, i kvisten av Jesserot, i Arons blomstrende stav, i dalenes lilje av Salomons høisang. Ennu så man et sinnbillede på Maria i *stjernen* som utsender sitt lys uten å miste noget av sin klarhet, likesom Maria fødte sitt barn uten å tape sin jomfruelighet. Hun er «*stella matutina*», *Morgenstjernen*, som bringer oss det første bud om at nu gryr dagen. Man så Maria i solen som kaster sin stråleglans over hele jorden, i månen som sender sitt milde lys over oss. Kort sagt: man så Maria i enhver av disse *skjønnheter* som mai, som våren fremstiller i sin gyldne klarhet. Maria er et *vårens* sinnbillede, hun bebudet *sommeren* — derfor fikk blomstenes måned mai, Marias navn.

Maimåned er altså skicket til å ære Maria, og nettop derfor opstår i oss hvert år, ved begynnelsen av mai, denne særskilte, katolske glede, som lar oss utrope denne kjærlighetsfulle innbydelse av Salomons høisang:

«Stå op min venninne, min deilige, og kom! Ti se vinteren er forgangen, regnet er forbi, er borte, blomstene kommer til syne i landet; sangens tid er kommet, og turtelduens røst har latt sig høre i vårt land; fikentreet *krydrer* sine fikener og vinrankenes blomster dufter; stå op, kom min venninne, min deilige, så kom dog!»

Vi vil lytte til og følge denne stemme. Vi vil kappes om å ære Maria, Guds skjønneste blomst, som bærer alle renhetens stråler i sig.

Sett med troens øine er Maria den ideelle type på fullkommenheten. Hun er den fullkomment fagre, på henne er der ingen plett, ingen lyde. Hun fremstiller sig så full av mildhet og ynde at øiet ikke kan se på henne uten at vårt hjerte i sitt inderste blir rørt og uten å opvekke i oss de edleste og mest ophøiede følelser.

Å, la oss alle, som lenges efter dette ideal, og som på veien til å opnå dette, uavbrutt farer vill i denne tårenes dal, hvor alt er brøstfeldig og skrøpelig, la oss gå til Maria, og i henne skal vi finne det ideal som er både virkelighet og historie; et ideal som er kommet *i* tiden, men ikke forgår *med* tiden. Sannhetens type — ikke en innbildning — et ideal som er *helt* ut menneskelig — kjød av vårt kjød — ben av våre ben — omformet i nådens yndefulle klarhet og renhet, et *synlig* bilde på Guds usynlige skjønnhet — et speil som ifølge Dante setter oss istand til å se Kristus, fordi hennes åsyn ligner mest Kristi åsyn.

La oss da våkne op, la oss ved siden av Kristus ta Maria som vårt livs mønster, og i denne måned bringe Maria vår inderligste hyldest.

Men der er ennu noget annet som mai er et sinnbilde på, og dette er: vårt livs fornyelse.

Mai som følger Påskefesten finner oss med sakramentenes nåde forsonet med Gud.

Vi kan si med Paulus: «Likesom Kristus blev opreist fra de døde ved Faderens herlighet, så skal også vi vandre i et nytt levnet.»

Mai er derfor et bilde på vårt kristelig-katolske liv. Det ekte kristelige liv som ikke har noget felles med det verdslige liv, er et nytt, et høiere liv, som med nådens frukt videre utfolder sig i full harmoni med

Evangeliets anvisninger. Under dette livs begeistrende kraft omformes mennesket — og får en annen ånd, et annet hjerte, andre tanker om sin neste enn det moderne hedenske menneske. Man blir et nytt menneske — et menneske som lever i Guds nærhet — som bøier sig for Hans forsyns beslutninger, og som i alle begivenheter, små eller store, tilber Hans hellige vilje. Dette menneskes tanker er alltid ophøiet, og over alle skrøpelige ting fester de sig i evigheten, hvor tankene gleder sig i et sikkert håp.

Stengt for enhver falsk egoisme er hjertet tvertimot lett tilgjengelig, og beredt til alle kjærlighetens utfoldelser. Å, vakre, forbausende livsfornyelse, som den blomstrende mai, med sitt yrende liv, er et så herlig bilde på! En fornyelse som den kirkelige liturgi lar oss be om i bønnen som reciteres ved Påske-oktaven: «allmektige Gud, forunn oss som har høitideligholdt Påskefesten at vi *bevarer* den samme ånd i våre *steder* og i vårt liv.»

Men for å gjennentreng oss med Påske-ånden, for å gå videre på den vanskelige vei vi har begynt, trenger vi hjelp, og hvor skal vi næst efter Jesus finne en sterkere og bedre støtte enn i Maria?

Efter Kristi himmelfart var Maria blitt tilbake for å være Apostlenes og de troendes Moder — for å trøste alle som var bedrøvet — for å oplyse dem som var i tvil — kort sagt for å lede og lære alle. Likesom hun var Apostlenes omsorgsfulle Moder, således er hun også *vår* gode Moder!

Man har sagt at en moder, mens hun lever er et hav, og når hun er død blir en stjerne. Også Maria er for oss stjernen, hvis stråler faller på jorden, stjernen som opplyser åndene, som lar dyden spire frem, hvis lys fortrenger våre feils skygger. Gud har innprentet i henne en vidunderlig makt, som overalt kaster sine stråler av ydmykhet, renhet og kjærlighet.

Jo mere vi betrakter henne, desto mere *blir* vi på en viss måte hvad hun *er*. Maria er et speil og et under av renhet, ydmykhet, ømhet, og vår beskuende og elskende sjel hylder sig inn i renhetens, ydmykhetens og ømhetens klædning.

Ved å omgås Maria vil vårt hjerte mettes av ren og hellig kjærlighet, slik som en lilje som er helt lys og ren og hvit ved solens lys inntil den vender sin kalk.

La oss især i denne måned hylde Vår Moder ved *fornyelsen av oss selv*, og la oss fornye oss selv ved *beskuelsen av Vår Moder*.

Katolsk liv i Amerika.

«The official Catholic Directory» for 1931, som vil utkomme i den nærmeste fremtid, viser at de Forenede Staters katolske befolkning mot slutten av 1930 utgjorde 20,091,593, med en økning av 13,391 i forhold til den forrige offentliggjørelse av «Directory». Antallet av dem som konverterte til katolisismen var i samme år 39,528, en økning av 1296 fra det forrige år, 1929.

Geistligheten er øket med 939 prester, så det nu er ialt 27,854, hvorav 8552 er medlemmer av en religiøs orden.

De Forenede Stater har 4 Kardinaler, 16 Erkebiskoper (Kardinalene iberegnet) og 104 Biskoper. Erkebiskopenes antall er blitt uforandret, men der er kommet 2 nye Biskoper til.

Der er blitt opprettet (i 1930) 62 nye menigheter, slik at menighetenes totale antall nu er 12,475. Dessuten er det 5743 misjonskirker hvor man også forretter.

«The Official Catholic Directory» for iår er på 1500 sider. Det største som nogensinne er oppnådd. Den gir særlige meddelelser om de katolske kirker og institusjoner såvel i de Forenede Stater som i Kanada og de Britiske Øer. I det katolske befolkningsantall, som vi har nevnt ovenfor, er dog ikke iberegnet Alaskas, Hawais og Filippinenes katolikker.

Der er blitt opprettet 10 nye teologiske seminarer. Presteseminares antall er derved steget til 145 med 17,616 studenter som forbereder sig til prestedømmet. Dette utviser en økning på 1316 studenter.

Hvad opdragelse og utdanning angår har man 222 kolleger for mannlige og 725 for kvinnelige elever.

«Directory» registrerer 7387 frie menighetsskoler med 2,283,084 innskrevne elever, d. v. s. en økning på 162 skoler og 39,463 skolarer.

Der er blitt stiftet 6 nye waisenhus, hvis antall nu er steget til 335, med 52,328 foreldreløse, 805 flere enn foregående år (1929). Også gamlehemmenes antall er øket med 15, og nu er det 157.

Hvad hospitalsvesenet angår har Kirken stiftet 18 nye hospitaler; og derved er deres antall nu 642. Man beregner at disse institusjoner daglig forsørger omtrent 100,000 syke. — — —

Den katolske Kirke stagnerer, den dør langsomt bort!!!!

Fra Vikariatet.

Til det Velærverdige Presteskap.

Minnet om det store Kirkekoncilium i Efesus i 431 vil iår feires ved jubileumsfestligheter i den katolske Kirke hele verden over.

Det påhviler oss å dra omsorg for at denne store begivenhet til Vår Frelser Jesu Kristi forherligelse og Guds Moder, Marias ære, også i Norge blir minnet ved lovprisning og takksigelse. Vi retter derfor en inntrængende henstilling til sogneprestene om å sørge for at dette minne må gjøres levende for de troende og dets betydning forklares for dem, idet vi forordner at man 31. mai, siste søndag i mai måned, holder festgudstjeneste i denne hensikt. (Som bekjent finnes artikler om jubileet i «St. Olav» nr. 2 og 3 d. a.).

På grunn av de forskjellige forhold på de enkelte stasjoner, finner vi det best å overlate til sogneprestene hver for sin menighet å fastsette rammen for denne religiøse og helt kirkelige minnefest. Vi ber dem dog om innen Pinse å innsende til Vikariatet — til etterretning — meddelelse om hvorledes man akter å feire jubileet.

Til etterretning meddeler vi at jubileet i Oslo vil feires ved et Triduum, den første dag i St. Halvards kirke, den annen i St. Dominikus kirke, og den siste, søndag 31. mai, i St. Olavs kirke, med sangmesse og høytidelig aftenandakt og preken hver dag.

Måtte den hellige Jomfru forenet med sin Sønn velsigne eder og eders prestegjerning tillikemed eders menigheter.

Gitt i Oslo, den 27. april 1931.

H. Irgens,
Apost. administrator.

Den hellige Jeanne d'Arc (1431—1931).

Hele Frankrike feirer iår Jeanne d'Arcs jubileum.

Jeanne d'Arc, den lille bondepике fra Domremy, var sytten år gammel da hun for fem århundrer siden førte den franske krigshær til seier, befriet Orléans fra englendernes herredømme (8. mai 1429) og gav kong Karl VII. hans scepter og hans ære tilbake ved at han blev kronet i Katedralen i Reims. Ikke desto mindre blev hun fanget ved Compiègne (24. mai 1330), solgt og overgitt i sine fienders hender, som brente henne i

Rouen (30. mai 1931). Men hun hadde sagt til dem at innen syv år skulde de bli bortdrevet fra Frankrike, og så skjedde det.

Jeanne d'Arc har vært og er fremdeles det samlende symbol for det franske folk. Men hun er ikke bare en fransk heltinne, hun er også en helgeninne i den katolske Kirke, og således tilhører hun alle kristne, alle nasjoner, hele menneskeheten. Og dette fikk man et bevis for i Orléans, den 8. mai 1929, da President Doumergue satt side om side med den pavelige legat Cardinal Lépicier og den engelske ambassadør Lord Tyrrell. Så at Jeanne d'Arc må betraktes som det samlende symbol for alle folk.

Jeannes innsats var en innats for all sann nasjonalfølelse, ikke bare fransk, men i virkeligheten også for engelsk, tysk, norsk o. s. v. Men tillike for noget mere, for rettferdighet og fred. Hun blev utsendt av Gud til et folk for å lære alle folk kjærlighet til hverandre og bringe Guds rike til dem.

Der finnes meget i Jeanne d'Arcs skjebne som vi ikke kan forstå uten ved troens lys, fordi hennes misjon var en guddommelig misjon.

Den engelske konvertitt, mgr. R. H. Benson, har skrevet merkelige ord om Jeanne d'Arc, og takket være frøken I. M. Gjertz, har vi dem på norsk i hennes *Historie om Jeanne d'Arc*, som vi anbefaler på det varmeste.*

*) A/S Helge Eriksens Forlag, Oslo, 1925.

Den berømte forfatter sier:

«Fra menneskelig synspunkt betraktet finnes neppe en helt igjennem mere tragisk historie enn Jeanne d'Arc's. Hun var beskjeden og tilbaketrukket, og blev dog satt til i mannsklær å føre krigshære. Hun var en ivrig og levende kristen, og dog — av uverdige, landsforræderske prester — utstøtt av den Kirke hun elsket, og erklært for kjetter, gudsbespotter og et djevelens redskap. Hun var en følsom, ung kvinne, og blev dog grusomt såret, kastet i et fryktelig fengsel og brent som heks. Hun opgav sitt fredelige liv for et utakknemlig land og en uverdlig konge. Hun var opriktig inntil gjennemsiktighet, og blev dog i den grad overdenget med løgnaktige anklager, at hun var fristet til å tvile på sitt eget ord og sine egne sanser. Hun utførte alt det som Gud hadde befalt henne, og blev dog erklært for en bedrager og en pralhans. Til slutt blev hun solgt og overgitt i sine fienders hender, og blandt disse fiender var visse «høie geitlige». Hennes trengsel var så stor at det så ut som Gud hadde forlatt henne, men i sin dødsstund ropte hun ut at hun hadde funnet fred. — Det er i det hele høist merkelig i hvilken høi grad denne tragedie minner om Hans jordiske tragedie som er vårt høieste mønster i alt, Han som av sine fiender blev kalt en svermer og bedrager, skjønt vi kristne vet, at Han er den store seierherre som har overvunnet verden.»

P. Béchaux O. P.

MISJONENES PAVE.

Pave Pius XI. innvier personlig det pavelige Propadanda-kollegium.

For annen gang har paven forlatt Vatikanet, nu for å vise sitt faderhjerter overfor alle folkeslag som ved en eller flere av sine sønner er representert i det pavelige kollegium «De Propaganda Fide». For første gang efter 1870 har den rørende begivenhet gjentatt sig som Roms innbyggere tidligere så ofte fikk være vidne til: Far for hundremillioner av kristne midt blandt sine mest elskede sønner, i inderlig, hellig samvær. Hele kristenhetens far, som et øieblikk har lagt fra sig den overmenneskelige byrde som det høieste Overhyrde-embete fører med sig, for en stund å nyde den rike faderglede blandt den store familie sammensatt av alle verdens nasjoner og raser.

Ved dette helt uventede, plutselige besøk har han igjen vist sin omorgsfulle godhet for den især i vår tid

så umåtelig viktige misjonssak, for Kristi Kirkes gjenføddende aktivitet, troens uinnskrenkede utbredelse. Kirkens Apostler, spredt hele verden over, vil ved ennu større anstrengelser og arbeidsglede, med fordoblet energi, vise sin takknemlighet overfor dette utvetydige bevis på den hellige Faders forkjærlighet for det pionerarbeide som Kristus selv hadde pålagt Apostlene og deres efterfølgere ved den befaling:

«Euntes docete . . .» — «Gå hen og undervis alle folkeslag . . .» Dette bevis på faderlig medleven og interesse vil styrke og trøste dem også i motgang og ensomhet.

Fredag formiddag (24. april) skulde den store begivenhet finne sted. Det store palass's beliggenhet kunde vanskelig være bedre, vanskelig være skjønnere.

På den gamle Monte Gianicolos høider ligner det blanke bygningskompleks staden på berget. Den faller så å si under Michel Agelos kuppels mektige skygge og danner et verdig sidestykke til Vatikanets by. Såvel beliggenheten som selve anlegget må for den katolske ungdoms blomst, som der utdannes, være et symbol på dens høie idealer og store kall.

Det var derfor en ideell tanke å flytte det gamle kollegium fra Pinciodalen til Gianicolohøiden, hvorfra man har en fri utsikt over den by som er «Caput mundi», verdens hovedstad, hvor også sol og luft kan bidra sitt til å øke studentenes motstandskraft mot et fremmed klimas ofte skadelige innflytelse. Kollegiets arkitektur er uten luksus, av en storslagen enkelhet — såsom selve livet innen dets murer er.

Selve innvielsen skulde begynne kl. 11, og det glade budskap at Paven selv skulde foreta den, nådde ikke studentene før kl. 10½. «Viene il Papa», «Paven kommer». — Ingen verdens meddelelse kunde ha virket mere utrolig enn nettop den, men heller ingen kunde ha vakt større glede. At kollegiets Stifter og Fader selv skulde innvie det nye palass vilde gjøre denne dag til en av de mest uforglemmelige i Kollegiets og Kirkens annaler.

Innvielsesdagen blev åpnet med en høitidelig Pontifikalmesse i Kollegiets Kirke, ved Hans Eminense Kardinal Mundelein, Erkebiskop av Chicago, gammel Propagandastudent. Etter Pontifikalmessen samler alle studenter sig i Kollegiets atrium. Også de høie gjester forener sig der; Kardinalene: Pacelli, van Rossum, Lega, Gasparri (Pietro), Bisleti, Frühwirth, Sincero, Mundelein, Cerretti, Gasparri (Enrico), Capotosti, Lauri, Marchetti-Selvagiani, Serafini, Laurenti, Ehrle og Verde.

Blandt de mange biskoper og prelater er også Mgr. Borgongini—Duca, Apostolisk Nuntius i Italia. Det er som om hele Kirkens utøvende og rådgivende makt her er kommet sammen for å bevise Kristi Stedfortreder sin særlige hyldest.

Paven kommer.

I kollegiets nærmeste omgivelser reguleres alt av pavelige officerer og gendarmer, civilt klædt. Endelig kommer de pavelige biler. Paven selv stiger smilende ut. Han hilses velkommen ved en storm av applauser og «Evvivas» («Han leve»). Med sine typiske brede armbevegelser velsigner Paven den utvalgte skare. Alles hjerter blir grepet av denne høitidelige og historiske stund. Paven er ledsaget av sin Nobile Corte, sin adelige garde, og noen prelater. Gjennom studentenes

rekker skrider Paven langsomt frem til Kirken. Deres entusiasme tar ikke ende. Mens han går gjennom kirkens midtskib lyder fra koret det triumferende «Tu es Petrus», «Du er Petrus». Etter en kort andaktsstund foran Alterets hellige Sakrament går Han til tronen hvor han setter sig. Dypt rørt av glede og stundens høitidelighet takker Propaganda-kollegiets Prefekt, Kardinal van Rossum, Paven for Hans uventede komme i det nye Kollegium, og sier at han ikke kan finne ord nok til å takke den hl. Fader for den store ære og kjærlighet som Han ved sitt uventede komme har vist den store misjonærfamilie, dannet av alle slags nasjoner og raser.

Derpå svarte Paven på sin likefremme og vinnende måte:

«Det er ikke så farlig, Eminenza, at De ikke kan finne ord nok når tingene taler så høit for sig selv. Og Vi foretrekker, som De, å la tingene tale for sig, til alle, nu og alltid, alt som en stund som denne kan tale om til hjerte og forstand.»

Så takket Han alle som på en eller annen måte hadde vært som instrumenter i Guds hånd for å fullende et slikt arbeide, som allerede i sig selv betraktet er så stort og skjønt, men som omstråles av en viss uendelig skjønnhetsglans og storhet, når man tenker på dem for hvem alt dette skal tjene som middel i den allmektige og barmhjertige Guds hånd, som middel til Guds planners utførelse. Så meddeler Paven den Apostoliske velsignelse som alle knelende mottar. Derefter finner innvielsen av den nye bygning sted etter de almindelige liturgiske forskrifter. Etter å ha velsignet hovedlokale forener alle sig i den store foreningssal, hvor Paven omgitt av Kardinalene taler et øieblikk intimt med alle og enhver av studentene, idet han opmuntrer og styrker dem.

Så går Paven ledsaget av Kardinalene til den store terrasse, hvorfra man nyder et herlig panorama over «Roma immortalis», det udødelige Rom. Ennu en kort tale til studentene, og så er Pavens besøk i Hans Propaganda-kollegium slutt, og Han går igjen til de store plikter som venter på Ham.

Mens Han stiger inn i bilen, bringer studentene sin entusiastiske avskjedshilsen.

På gatene er det på begge sider sort av folk, som har fått vite om den store begivenhet, og hele veien tilbake lyder et spontant og mektig «Evviva» mot himmelen. Det er folkets hyldest til den felles fader.

Hvad vilde Rom være uten Pave? Uten Petrus's etterfølger? Historien har vist det én gang: øde og forlatt.

MANNENS HENDER.

(Oversatt fra engelsk ved SIGRID UNDSET).

II.

Ingen, ikke Jane engang, visste hvor bitterlig han led, eller ante noe om de rare og forvirrende tanker som kom til ham når han gjemte sig bak vedhaugen eller bak forhenget i kottet ovenpå. Han pleide å tenke at Gud umulig kunde være virkelig god, når Han hadde gjort slik en fryktelig feil og gitt ham en tunge som ikke kunde tale. Og mange ganger spekulerte han på noe sludder han en gang hadde hørt et kvinne-menneske si om en stumpneset nabokone, at hun ikke hadde vært om sig da neser blev utdelt, og tenkte sig at hans ulykke også måtte komme av noe slikt. Han hadde tenkt og drømt så meget om dette at han til slutt trodde han husket en gang han stod og så på mens folk gikk hen til et bord fullt av nydelige, røde tunger, og at de åpnet munnen og fikk felt inn en tunge med et lite knepp, og så gikk snakkende og syngende bort. Men da det blev hans tur, så gikk det galt på en eller annen vis, han stod ikke på riktig plass, og han var den eneste som ikke fikk noen tunge, og ikke kunde tale og synge, og han følte sig avmek-tig harm over å bli straffet så hårdt for noe han ikke kunde for. Og så blev han fortvilet over sine egne onde tanker, at han våget å gå i rette med Gud, og slo i veggene med knyttet neve, og skalv over hele kroppen.

Det var bra han sjelden blev lenge alene med disse tunge tankene. For Jane kjente alle gjemmestedene hans, og gikk systematisk fra det ene til det andre til hun fant ham, og halte ham frem, og tørket øinene hans med snippen av forklæet sitt og ropte på Peter. Så lot Peter ham ride på skuldrene ned til elven, eller mobiliserte en av sine brave gamle draker, og fikk broren i humør igjen. Det er umaken verd å gå sig vill i båten en liten stund for til slutt å bli funnet og ført hjem. Alle stygge, ugudelige tanker forsvant, for det var lett å elske og forlate sig på den Gud som hadde skapt Peter.

Det var ved en slik leilighet da Peter som vanlig var blitt kalt til undsetning, og bar den lille broren ned til elven for å se på skutene og især på en som nettop var kommet inn med en last av Vestens vidundere, at de møtte William, sønn til gefreideren, og hadde den opplevelsen som her skal fortelles. Sant å si, det er for denne opplevelsens skyld, og for de merkelige og høi-

tidelige hendelser den førte med sig at vi har kalt frem fra deres forglemte graver både Peter og hans stum-me bror, både Jane og William, både kirketjeneren og hans hjemsoekte hustru. For det var virkelig en rar og vidunderlig opplevelse, enda den så enkel og dagligdags nok ut til å begynne med.

De traff William ved porten, og William var Peters beste venn, enda han var svært forskjellig fra ham av utseende. Peter hadde gult, tett hår som strittet rett tilværs, Williams var tynt og svart og falt ned i lange tjafsfer. Peters ansikt var rundt og rødkinnet, Williams blekt og avlangt. På Peters ansikt brøt smilet frem så lett som sjøen setter bølger. William smilte næsten aldri, men han hadde det med å si de pussigste ting uten å fortrekke en mine. Allikevel var de bestevenner, og da de traff hverandre om morgenen denne dagen, fortalte Peter straks hvor han skulde hen og hvad han hadde fore.

William sa de heller skulde bli med ham, for han skulde på rottejakt et sted hvor det var masser av rot-ter. Og dermed drog han op to røyskatter av en sekk han hadde og rakte dem til Peter. Og Peter tok den ene og lot Veslebror holde den andre. De små orme-aktige epelskledde dyrene snodde sig og vred sig og kjentes myke å ta på, så meget mykere fordi man visste de lett kunde snu sig rundt og bite en helt inn til benet.

William stod med hendene i siden og så på med stølt eiermanns-mine. Så sa han han vilde selge rotte-skinnene hvis de fant nok av dem, og la høisindig til at de skulde få sin andel av pengene. Og da det jo åpenbarligen er bedre å fange noe selv enn å se på det andre har fanget, hvor storartet det enn er, så var Peter straks villig til å bli med og utsatte turen til havnen til en annen dag. Hos Williams far fikk de tunge kjepper, og så gikk de til sin jaktmark, det var et loft hvor alskens kasserte saker var lagret. Det nyt-ter ikke å gå til Tower å se efter det nu, for det lå i den del av borgen som strøk med i den store brannen.

Røyskattene blev sloppet og forsvant ned i rotte-hullene.

(Fortsettelse).

VARIA.

Oslo.

Høiærverdige Administrator pastor Irgens er torsdag den 30. april reist til Hamburg. Derfra fortsatte han reisen til Nederlandene, og akter også å avlegge et besøk hos Erkebiskop Fallize i Luxemburg. Han vil være tilbake til Kristi Himmelfartsfest.

Vår Frue Villa.

På St. Josefs fest — den 22. april — foregikk en stor høitidelighet på *Vår Frue Villa*. Syv noviser blev iklædd, tre søstre avla profess og fem de evige løfter. Høiærverdige hr. Administrator Irgens forettet, assistert av velærverdige hr. Pater Witte, som talte vakker og inntrengende om klosterkallets storhet. Korets deilige sang bidrog til å forskjønne festen ennu mer for de nyinnviede søstre. —t—

I Sylling

holdtes iklædning av tre nye St. Franciskussøstre på St. Markus fest — 25. april. Ceremonien blev forrettet av Administrator Irgens, mens sangen blev ledet av noviciatets rektor, velærverdige Pater Witte. Ved samme anledning mottok fire novicer det sorte slør. Av de syv søstre som deltok i den vakre ceremoni var tre fra Bergen. —s—

Bergen.

Utstilling av Kirkeparamenter.

St. Josefsforeningens menn innen St. Pauls menighet har forrige høst med beundringsverdig energi og utholdenhet på nytt innredet og oppusset det tidligere foreningslokale i kirkens krypt, som i de senere år hadde vært bortleiet til annet bruk. Det blev for første gang tatt i bruk ved årets juletreffest, og hele menigheten gledet sig over at vi nu igjen hadde et vakkert menighetslokale, som vi så lenge har savnet. Allerede den gang foreslo sognepresten av St. Elisabethforeningen skulde arrangere en Parament-utstilling i forbindelse med en basar. Ideen vant bifall og straks gikk våre flittige damer igang med forberedelsene. Forleden blev utstillingen og basaren åpnet. Sognepresten holdt ved denne anledning et foredrag over kirkeparamenter i forbindelse med vår tro på Alterets høihellige Sakrament, det hl. Messeoffer og sakramentsandakter.

Både utstillingen og basaren, som fremdeles er åpne, er blitt en avgjort sukses. St. Paulskirken, og ikke minst St. Franciskus-søstrene, eier nydelige paramenter, hvorav de skjønneste er arbeidet av søstrene og

menighetens damer selv. De vekker da også almindelig beundring hos de besøkende, hvoriblandt flere av byens prester. Ved en slik anledning viser det sig først riktig, hvilke feilaktige opfatninger protestantene har om vår Kirkes tro og kultus, og leiligheten benyttes flittig av prester og søstrene o. a. til å gi de så høit påkrevde opplysninger.

Også basaren har St. Elisabethforeningen all ære av. Det er alt sammen arbeider som damene selv har skapt, og flere av de utstilte gjenstander er rene kunstverk. I månedsvis har damenes flittige hender arbeidet for basaren, og nu passer de i trofast samarbeide «sin» basar. Det er derfor gledelig, at vårt foretagende er blitt så vellykket som det er.

Hvis det blandt «St. Olavs» lesere finnes gamle venner e. a. som vil støtte vår basar og ta den «risiko» å få sig tilsendt et eller annet nydelig arbeide, hvis lykken er god, så er der ennu anledning. Basaren vil holdes åpen ennu et par ukers tid.

Bergenser.

Misjonærenes skjebne.

Telegrammer fra Shanghai og Hongkong til «*Agenzia Fides*» meddeler at den Apostoliske Vikar fra Amoy i Fu-chien, S. E. Mons. Emmanuele Prat, titulær-biskop av Mactar, er tatt til fange av røverne i Hongtieng, sammen med P. Agostino Andres, to kinesiske prester og en prestelev, også han kineser.

I Wushi i Kiangsu er den kinesiske prest Sen tatt til fange av bandittene.

En frimurers konversjon.

Agenzia Fides meddeler fra Manila (Filippinene): President Quezon, en av de mest kjente statsmenn på Filippinene, er offisielt gått ut fra Frimureriet. Han selv tilskriver sin omvendelse lesningen av den hellige Therese av Jesu-barnets liv, som han ikke har lest mindre enn 14 ganger, samt også andres bønner. Mens han undertegnet dokumentet, hvorved han igjen blev optatt i den katolske Kirke utropte han: «Jeg er det lykkeligste menneske på jorden».

Tro og videnskap.

Av de fire premier som årlig utdeles av det franske botaniske selskap er tre blitt tilkjent følgende prester: abbé Fremy, professor ved det frie institutt i Saint-Lo, P. Sacieux, misjonær i kongregasjonen av den hl. Ånd, og Charbonel, sogneprest i Roffiac, i bispedømmet Saint-Flour.

Rom.

Kardinal Pompili er avgått ved døden 73 år gml.